
La directora llebre i la directora tortuga

Algunes idees estivals sobre l'estil dels directius

Joan Teixidó Saballs

GROC. Jornada Lúdica. Estiu 06

Hi ha hagut molta gent que s'ha dedicat a analitzar la manera com els directius duen a terme la seva feina. Des de la dicotomia de Blake i Mouton que assenyalaven dues dimensions bàsiques (l'orientació a la feina i a les persones), fins les teories contingencials de Fiendler, s'han fet molts estudis i aportacions que, en darrera instància, procuren analitzar què fan els directius i per què ho fan d'una determinada manera.

Als inicis de GROC en Pere Costa em va donar un retall de diari. L'he buscat on guardo el retalls de premsa però no l'he trobat. És una prova irrefutable que el vaig desar molt bé; tant, que ara no sé on. Tant se val!. En recordo perfectament el contingut (la qual cosa indica que em va interessar). Feia temps que pensava escriure-ho però mai no trobes el moment. Un diumenge a la tarda, quan falten un parell de dies per la Jornada Lúdica de GROC, ha arribat l'oportunitat. Serà el regal estival.

L'article parlava de tipologies de directius; feia referència a l'àmbit empresarial però, en bona part, era aplicable a l'escola. Entre els tipus que es descrivien és molt probable que hi hagués (i si no hi eren, ha estat una manera com una altra d'introduir el tema) la directora tortuga i la directora llebre. Us les descriu una mica. A veure si les indentifiqueu

La directora tortuga.

La directora tortuga és molt primmirada en tot el que fa. Abans d'embrancar-se en un projecte vol estar segura del que comportarà, de com es farà, de la disponibilitat de les persones... No escatima esforços a preparar les coses, a mirar de conèixer experiències semblants, a fer simulacions amb els horaris, a procurar anticipar els inconvenients o efectes no previstos que poden derivar-se'n.

Quan les coses no estan gaire clares, mira la normativa i truca l'inspector. I si, bo i això, encara persisteix la inseguretad, s'estima més deixar passar el temps. Alguna vegada s'havia embrancat en projectes arriscats i, al final, en va sortir escaldada. Tot i que la valoració externa va ser bona, ella continua pensant que no calia tant de dispendi d'energies per fer una cosa que, en realitat, no va aportar gaire res a l'escola i als nens. A partir d'aleshores, ja n'ha après.

L'aprenentatge dels nens i nenes és cou a foc lent, amb constància i tranquil·litat. **S'ha d'anar a poc a poc** (la tortuga); seleccionar amb cura i amb responsabilitat les coses que es volen fer, valorant-ne i assumint plenament les repercussions que comportaran. Menjar poc i pair bé.

La directora llebre

La directora llebre sempre va atrafegada; va amunt i avall tot el dia. Pensa que l'escola ha de ser viva i que entre les seves funcions hi ha animar, estimular i engrescar la gent (mestres, famílies i nens) a fer coses, a estar al dia.

Li agrada estar al corrent de les coses que surten (propostes del municipi, d'ONGs, convocatòries del Departament...) Tot ho troba interessant, troba que tot està bé...s'engresca, expressa entusiasme i... gairebé sense adonar-se'n, s'hi embolica.

És conscient que moltes d'aquestes iniciatives no es podran portar a terme a condicions: perquè la visió del claustre no serà la mateixa, perquè ja estan embolicats en molts projectes... però sempre hi ha un argument per apuntar-s'hi: aconseguir més recursos, quedar bé amb l'ajuntament, ser sol·lidaris...

Treballa molt; entra i surt contínuament de l'escola, va sovint a al Departament, és coneguda, fa projectes, els difon, promociona el centre, vetlla perquè es conegui i es reconegui el que es fa a l'escola, n'exalta la qualitat, té els pares contents, ...

Ha arribat a la conclusió que la valoració social de l'escola no s'obté tant per la feina ben feta sinó per fer moltes coses, per difondre-les, per aprofitar les oportunitats que sorgeixen, per apuntar-te a les darreres novetats. I, per fer tot això, **ha de córrer molt** (la llebre), ha de passar molt temps fora de l'escola.

Una invitació a pensar-hi

No cal que us digui que estic caricaturitzant una determinada manera de concebre i d'exercir la direcció que es pot identificar amb els binomis impulsu/inhibit o també activista/moderat o altres parelles d'adjectius.

No hi ha un estil pur...però alhora els dos estils assenyalats responen a un estereotip de director/a i, per tant, sí que es poden assenyalar algunes tendències. Aquí tens algunes preguntes per pensar-hi.

A quin dels estils consideres que s'adiu més la teva actuació?

En quin dels estils creus que et situarien els teus companys de claustre / equip directiu?

En quin dels estils creus que et situaria la teva família o la gent que et coneix en àmbits que no tenen res a veure amb l'escola?